

PŘEKVAPENÍ

1. DIVADLO je tvůrčím místem, které MĚ NEPŘESTÁVÁ BAVIT

27.05.2024 Překvapení - Šárka Jansová

strana: 34 rubrika: setkání s Apolenou Veldovou

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle (2); divadlo; moravskoslezské; moravskoslezském; Národní; Národním; Ostravě; ostravským; Státním

setkání s Apolenou Veldovou

Herečka Apolena Veldová (59) se plně věnuje své divadelní práci, a tak už se těší, až si v létě dopřeje s manželem dovolenou ve svém oblíbeném Portugalsku. A vzhledem k tomu, že se před pár týdny stala novopečenou babičkou, přibyly do jejích plánů i babičkovské radosti.

- Váš otec Josef Velda působil v pražském Národním divadle, matka pracovala v Československé televizi, bratr Martin hraje, dabuje i režíruje a manžel Milan Kačmarčík je herec. Chtěla jste být i vy vždycky herečkou?

Vzhledem k uvedené rodinné anamnéze je už zřejmé, že jsem se pohybovala v uměleckém prostředí. Od sedmi let jsem navštěvovala Dismanův rozhlasový dětský soubor, účastnila se recitačních soutěží a v sedmé třídě hostovala v tehdejším Realistickém divadle. Přesto jsem se na konci základní školní docházky rozhodla mezi studiem na konzervatoři a ekonomickou školou. Ovšem talentové zkoušky na konzervatoř byly o dva měsíce dříve než přijímačky na ekonomickou školu. A protože jsem talentové zkoušky udělala, ekonomka se ocitla na "druhé koleji", a já po základní škole nastoupila na Pražskou konzervatoř.

- Vy hrajete hlavně divadlo. Co pro vás pódium, hraní "naživo" a přímý kontakt s diváky znamená?

Divadlo je pro mě hereckým základem, jsem ráda, že se mohu na jevištích různých divadel už tolik let pohybovat a stále se herecky učit. Každý jevištní prostor je totiž jiný, stejně jako každodenní složení diváků v hledišti. Proto je divadlo živým tvůrčím místem, které mě nepřestává překvapovat a bavit.

- V pražském Divadle Viola hrajete ve hře Nobelovka. O čem hra vypráví?

Dva špičkoví vědci učinili společný objev, ale Nobelovu cenu může získat jenom jeden z nich. Ve hře se setkáme s chemikem a fyzikou, kteří společně došli k objevu a popsání jaderného štěpení. Zásadního objevu dvacátého století. Je to napínavý fiktivní příběh spolupracovníků a zároveň také muže a ženy.

- V této hře představujete skutečnou osobnost, fyzikku Lise Meitner, která se s Otto Hahnem spolupodílela na objevu jaderného štěpení. Pak ale do všeho zasáhla válka, že?

Ano, Lise Meitner byla zapálená vědkyně, která práci obětovala v podstatě vše. V roce 1938 musela jako Židovka opustit Berlín, a zachránit si tím život. Ovšem také opustit výzkum těsně před úspěšným ukončením dlouholeté práce, opustit přátele a svůj dosavadní smysluplný život. Je smutné, že i v současnosti mnoho lidí prochází stejným životním údělem.

- Ve hře se setkává židovství a nacismus. Jak vy tohle téma vnímáte?

Svoboda jedince je důležitá, ale končí na hranici svobody druhého jedince. Každá ideologie, která se staví nad hodnoty jiné ideologie, je nebezpečná. Každý z nás má právo žít svobodně, ale musí dodržovat daná pravidla. Tedy neomezovat práva druhých. A to se týká všech dob a všech ideologií, tedy nejen židovství a nacismu.

- Jak vnímáte poselství této hry, tedy jaderné štěpení, v době, kdy dnes a denně slyšíme z médií, že jsme nikdy nebyli blíže jadernému konfliktu?

Jaderné štěpení byl velkolepý objev. A objev nemůže za své zneužití. Poselstvím hry je tedy zamyšlení se nad lidským konáním, nad zodpovědností za své činy a za své chování. Bohužel zodpovědnost se z našich životů nebezpečně vytrácí.

- Jde ve hře i o lásku, zklamání, výčitky, usmíření...?

Ano, stejně jako v životě každého z nás.

- Co pro vás osobně znamená láska?

Láska je krásné slovo, které máme všichni ve svém slovníku, a každý z nás ji v životě jistě hledá. Jde jen o to, k čemu se ta láska váže. Pro mě je slovo láska příliš velké a spousta věcí se za něj může schovat. Láska ke zbraním, láska k alkoholu, láska sama k sobě. Ale vy se nejspíš ptáte na lásku partnerskou, tedy na lásku k bližnímu. Ta je v našem životě důležitá, neboť nás může velmi obohatit. Ale opět platí, že naše vlastní láska nesmí omezovat právo druhého.

- Vy jste spolu s manželem sedmatřicet let. Pocítila jste ten přerod ze zamilovanosti do "spolehlivé" lásky?

Nevím, zda tento pocit může někdo pocítit a zhodnotit v okamžiku, kdy se to děje. Každý partnerský vztah prochází různými peripetiemi, záleží ale na všech zúčastněných osobách, jak obdobím zamilovanosti či krize projdou. Zda jsou ochotni jeden druhému naslouchat a pochopit všechny jeho nebo její nálady, smutky, starosti a radosti. Pro mě je "spolehlivá" láska velmi důležitá. Ale nevím, zda se to neváže k věku.

- Je podle vás důležité být i v lásce s partnerem přátelé?

Jistě, přátelství je důležité pro každého člověka.

- Patří podle vás k lásce i trochu žárlivost? Umíte žárlit?

To je velmi záladná otázka. Někteří lidé tvrdí, že když člověk žárlí, znamená to, že má o druhého opravdový, láskyplný zájem. Já ten názor nesdílím. Jak jsem již uvedla, myslím, že ve vztahu je důležitá vzájemná tolerance a důvěra. Ano, člověk je tvor chybný, ale měl by znát i slovo odpuštění. Já se vždy snažila žárlivosti vyvarovat. A obdivuji lidi, kteří dokážou odpustit.

- Váš syn už je dnes dospělý. Jak vzpomínáte na dobu, kdy vyrůstal, kdy jste byla maminkou malého kluka?

Syn byl a je klukem a mužem do nepohody, s úžasným smyslem pro humor. S manželem jsme se snažili, aby naše rodina byla harmonická a syn nám mohl důvěřovat. Což se nám snad, podařilo. Takže vzpomínky na jeho dětství mám veskrze milé.

- Jaká vzpomínka vás spolehlivě rozesměje?

Těch by asi bylo hodně. Ale já se snažím žít "tady a teď", a proto se ráda směju v jeho přítomnosti, kdykoliv to jde.

- Jaké máte se synem vztahy dneska? Jak se mu daří?

Synovi je dvaatřicet a před pár dny se stal tatínkem nádherné dcerušky. Tudíž já jsem se stala novopečenou babičkou! Synova manželka je také skvělá, dalo by se říci, že jsou příkladnou rodinou, do které patří i jejich báječný pes! Naše vzájemné vztahy se utužují i tím, že syn se také vydal uměleckou cestou, vystudoval divadelní režii, takže se někdy potkáváme i na pracovním poli. A tam se, samozřejmě, naše role obrátí. Maminka musí poslouchat pana režiséra!

- Moc gratulujeme, to je úžasná zpráva. Jaké máte první pocity a dojmy? Jaká je vnučka?

Samozřejmě je to nejhezčí miminko na světě!

- Těšíte se, jak si budete s vnučkou užívat? Že si to dáte celé tak trochu znovu, jen ne v roli maminky, ale babičky?

Máme to s manželem v plánu. Ale nevím, jak se nám to povede. Oba jsme zaměstnaní v divadlech, máme svou práci rádi a chceme se jí dále věnovat. Navíc nechceme příliš vstupovat do rodinného života mladých manželů. Myslím, že čas a vnučka nám všem ukážou, jak to nakonec bude.

- Pojdme k volnému času. Jak relaxujete? Máte s mužem nějaké společné záliby?

Samozřejmě, to bychom spolu nemohli být už sedmatřicet let. Těch zálib je více, ale myslím, že vedle těch kulturních, jako jsou divadlo, kino a knihy, je to hlavně cestování a výlety. Teď se ovšem záliby změní, neboť je jasné, že tou hlavní prioritou bude vnučka.

- Máte s mužem nějaké místo v zahraničí, kam se rádi vracíte, co je pro vás krajinou snů?

Máme rádi jednu zemi u Atlantiku, kam míříme i letos, a tou je Portugalsko. Tentokrát se chceme seznámit s portugalskými Azorskými ostrovy. Nevím, zda nás k této zemi nasměrovala maďarská hra Portugálie, ve které jsme kdysi v **ostravském Národním divadle moravskoslezském** s manželem rádi hráli. Hlavní hrdina této hry utíká před svým životem a upíná se ke konci světa, který vidí na mořském břehu v Portugalsku. Byli jsme tedy zvědaví, zda je možné na tomto "konci světa" opravdu vypustit všechny osobní smutky, jak o tom mluví postava ze hry. No a přišli jsme na to, že to možné je. Zdejší stálý vítr je odvane. Aspoň na čas.

- Jak budete trávit léto? Jezdíte někde na chalupu?

Chalupu nemáme, a to hned z několika důvodů. Rádi poznáváme nové kraje a vůbec nejsme kutilové. Prázdniny ctíme jako období odpočinku. Aktivního odpočinku. Milujeme moře, v posledních letech spíše oceán. Takže se snažíme pravidelně strávit pár dní až

týdnů u moře či oceánu, ovšem s možností pěších výletů, památek, přírody a dobrého jídla. Pak také rádi jezdíme na kole a venčíme synova psa.

- Jaké máte pracovní plány do konce roku? Kde vás mohou diváci vidět?

Vzhledem k tomu, že jsem zaměstnána jako herečka Divadla J. K. Tyla v Plzni a v posledních několika letech tam vedu činoherní soubor, veškeré mé plány se točí kolem dramaturgie, hracích plánů, jednání s režiséry, herci, tvůrci plzeňského divadla. A také kolem hledání nových talentů. Což znamená návštěvy divadel a uměleckých škol napříč republikou. Zároveň se věnuji i jiným uměleckým oborům, především práci v Českém rozhlasu. A také různým festivalům poezie, na kterých mám možnost se potkat s mnoha mladými lidmi, kteří se o tento obor zajímají. Někdy nevím, co dřív, myslím, že bych potřebovala, aby měl den alespoň třicet hodin.

- Na jaké divadelní představení v plzeňském divadle byste nás nejraději pozvala?

Nejraději na všechna! Naše dramaturgie je pestrá, od osvědčených titulů, jako je Brouk v hlavě, až po ty náročnější, tématem i formou, jako je například novinka na Malé scéně – Schimmelpfennigův Požár. Na repertoáru máme i žánr, který se v současnosti na jevištích divadel nevyskytuje, a to je melodrama. Uvádíme klasický titul Radúz a Mahulena s hudbou Josefa Suka s živým doprovodem operního orchestru, s operními zpěváky a velkým obsazením činoherního souboru.

- A které představení je vyloženě vaší srdcovou záležitostí?

Ptáte-li se na srdcovku, jedna z nich je právě tento titul. Sama se žánru melodrama spolu s panem dirigentem Jiřím Petrdlíkem, šéfem plzeňské opery, věnuji více než patnáct let, a proto byla spolupráce činohry a opery v našem divadle jasnou volbou. A mám-li vybrat ještě další můj "srdeční" titul, na který bych čtenáře pozvala, je to zcela jistě Richard III. Williama Shakespeara v moderním pojetí na Nové scéně. Ovšem pro mě je těžké vybírat, snažím se mít ráda všechna představení, vždyť je to moje práce i záliba.

SNAŽÍM SE ŽÍT TADY A TEĎ...

Vizitka

- Narodila se ve znamení Lva v roce 1964 v Praze. * Vystudovala Pražskou konzervatoř v Praze. 1995 **Národní divadlo moravskoslezské**), kde působila do roku 2002. * V roce 1985 byla v angažmá ve **Státním divadle v Ostravě** (od roku nominována na Cenu Thálie. * Za roli Emilie Marty v Čapkově hře Věc Makropulos byla v roce 1995 * V Ostravě účinkovala v Komorní scéně Aréna. * V současnosti je v angažmá a zároveň šéfkou činohry plzeňského * V letech 2002–2013 byla členkou souboru pražského Švandova divadla. Divadla J. K. Tyla. * Zahrála si v seriálech Poručík Petr, Dobrodružství kriminalistiky, Osmý div světa, Nevěsta z obrázku, Pohádka o houslích a viole, O ztracené lásce, Kriminálka Anděl a ve filmech Mimořádný případ, Cestující bez zavazadel, Křivda. Odložené případy nebo postavu Kiry Nerys v seriálu Star Trek: Stanice * Věnuje se dabingu, dabovala detektiva Lilly Rushovou v seriálu Deep Space Nine. * Je vdaná za herce Milana Kačmarčíka.

Foto: Irena Štěrbová, archiv Divadla J. K. Tyla, archiv Divadla Viola, archiv Apoleny Veldové

S Janem Šťastným hrají v pražské Viole ve hře Nobelovka

Jako Laurence v divadelní komedii Pravda

V melodramatu Radúz a Mahulena ztvárňuje zlou Runu

Momentka z představení Jednou hole, jednou na nože

Momentky z cest – zimní pěší túra na Madeiře...

...plavba na lodi přes řeku Šeldu v Antverpách

...u oceánu v Portugalsku

Synova psa ráda hlídá i venčí

setkání s Apolenou Veldovou

Herečka Apolena Veldová (59) se plně věnuje své divadelní práci, a tak už se těší, až si v létě dopřeje s manželem dovolenou ve svém oblíbeném Portugalsku. A vzhledem k tomu, že se před pár týdny stala novopečenou babičkou, přibylly do jejich plánů i babičkovské radosti.

Váš otec Josef Velda působil v pražském Národním divadle, matka pracovala v Československé televizi, bratr Martin hraje, dabuje i režuruje a manžel Milan Kačmarčík je herec. Chtěla jste být i vy vždycky herečkou?

Vzhledem k uvedené rodinné anamnéze je už zřejmé, že jsem se pohybovala v uměleckém prostředí. Od sedmi let jsem navštěvovala Dismánův rozhlasový dětský soubor, účastnila se recitačních soutěží a v sedmé třídě hostovala v tehdejší Realistické divadle. Přesto jsem se na konci základní školní docházky rozhodla mezi studiem na konzervatoři a ekonomickou školou. Ovšem talentové zkoušky na konzervatoř byly o dva měsíce dříve než přijímačky na ekonomickou školu. A protože jsem talentové zkoušky udělala, ekonomka se ocitla na „druhé koleji“, a já po základní škole nastoupila na Pražskou konzervatoř.

Vy hrajete hlavně divadlo. Co pro vás pódium, hraní „naživo“ a přímý kontakt s diváky znamená?

Divadlo je pro mě hereckým základem, jsem ráda, že se mohu na jevištích různých divadel už tolik let pohybovat a stále se herecky učit. Každý jevištní prostor je totiž jiný, stejně jako každodenní složení diváků v hledišti. Proto je divadlo živým tvůrčím

DIVADLO je které MĚ NEPŘESTÁ

místem, které mě nepřestává překvapovat a bavit.

V pražském Divadle Viola hrajete ve hře Nobelovka. O čem hra vypráví?

Dva špičkoví vědci učinili společný objev, ale Nobelovu cenu může získat jenom jeden z nich. Ve hře se setkáme s chemikem a fyzikem, kteří společně došli k objevu a popsání jaderného štěpení. Zásadního objevu dvacátého století. Je to napínavý fiktivní příběh spolupracovníků a zároveň také muže a ženy. **V této hře představujete skutečnou osobnost, fyziku Lise Meitner, která se s Otto Hahnem spolupodílela na objevu jaderného štěpení. Pak ale do všeho zasáhla válka, že?**

Ano, Lise Meitner byla zapálená vědkyně, která práci obětovala v podstatě vše. V roce 1938 musela jako Židovka opustit Berlín, a zachránit si tím život. Ovšem také opustit výzkum těsně před úspěšným ukončením dlouholeté práce, opustit přátele a svůj dosavadní smysluplný život. Je smutné, že i v současnosti mnoho lidí prochází stejným životním údělem.

Ve hře se setkává židovství a nacismus. Jak vy tohle téma vnímáte?

Svoboda jedince je důležitá, ale končí na hranici svobody druhého jedince. Každá ideologie, která se staví nad hodnoty jiné ideologie, je nebezpečná. Každý z nás má právo žít svobodně, ale musí dodržovat daná pravidla. Tedy neomezovat práva druhých. A to se týká všech dob a všech ideologií, tedy nejen židovství a nacismu.

Jak vnímáte poselství této hry, tedy jaderné štěpení, v době, kdy dnes a denně

slyšíme z médií, že jsme nikdy nebyli blíže jadernému konfliktu?

Jaderné štěpení byl velkolepý objev. A objev nemůže za své zneužití. Poselstvím hry je tedy zamýšlení se nad lidským konáním, nad zodpovědností za své činy a za své chování. Bohužel zodpovědnost se z našich životů nebezpečně vytrácí.

Jde ve hře i o lásku, zklamání, výčitky, usmíření...?

Ano, stejně jako v životě každého z nás.

Co pro vás osobně znamená láska?

Láska je krásné slovo, které máme všichni ve svém slovníku, a každý z nás ji v životě jistě hledá. Jde jen o to, k čemu se ta láska váže. Pro mě je slovo láska příliš velké a spousta věcí se za něj může schovat. Láska ke zbraním, láska k alkoholu, láska sama k sobě. Ale vy se nejspíš ptáte na lásku partnerskou, tedy na lásku k bližnímu. Ta je v našem životě důležitá, neboť nás může velmi obohatit. Ale opět platí, že naše vlastní láska nesmí omezovat právo druhého.

Vy jste spolu s manželem sedmatřicet let. Pocítila jste ten přerod ze zamilovanosti do „spolehlivé“ lásky?

Nevím, zda tento pocit může někdo pocítit a zhodnotit v okamžiku, kdy se to děje. Každý partnerský vztah prochází různými peripetiemi, záleží ale na všech zúčastněných osobách, jak obdobím zamilovanosti či krize projdou. Zda jsou ochotni jeden druhému naslouchat a pochopit všechny jeho nebo její nálady, smutky, starosti a radosti.

S Janem Šiastným hrají v pražské Virole ve hře Nobelovka

Jako Laurence v divadelní komedii Pravda

V melodramatu Radúz a Mahulena ztvárňuje zlou Runu

twůrčím místem,
TÁVÁ BAVIT

Momentka z představení Jednou hole, jednou na nože

SNAŽÍM

SE ŽIT TADY A TEĎ...

Pro mě je „spolehlivá“ láska velmi důležitá. Ale nevím, zda se to neváže k věku. 😊

Je podle vás důležité být i v lásce s partnerem přátelé?

Jistě, přátelství je důležité pro každého člověka.

Patří podle vás k lásce i trochu žárlivost? Umíte žárlit?

To je velmi záladná otázka. Někteří lidé tvrdí, že když člověk žárlí, znamená to, že má o druhého opravdový, láskyplný zájem. Já ten názor nesdílím. Jak jsem již uvedla, myslím, že ve vztahu je důležitá vzájemná tolerance a důvěra. Ano, člověk je tvor chybující, ale měl by znát i slovo odpuštění. Já se vždy snažila žárlivost vyvarovat. A obdivuji lidi, kteří dokážou odpustit.

Váš syn už je dnes dospělý.

Jak vzpomínáte na dobu, kdy vyrůstal, kdy jste byla maminkou malého kluka?

Syn byl a je klukem a mužem do nepohody, s úžasným smyslem pro humor. S manželem

Vizitka

- Narodila se ve znamení Lva v roce 1964 v Praze.
- Vystudovala Pražskou konzervatoř v Praze.
- V roce 1985 byla v angažmá ve Státním divadle v Ostravě (od roku 1995 Národní divadlo moravskoslezské), kde působila do roku 2002.
- Za roli Emilie Marty v Čapkově hře Věc Makropulos byla v roce 1995 nominována na Cenu Thálie.
- V Ostravě účinkovala v Komorní scéně Aréna.
- V letech 2002–2013 byla členkou souboru pražského Švandova divadla.
- V současnosti je v angažmá a zároveň šéfkou činohry pilsenského Divadla J. K. Tyla.
- Zahrála si v seriálech Poručík Petr, Dobrodružství kriminalistiky, O ztracené lásce, Kriminálka Anděl a ve filmech Mimořádný případ, Osmý div světa, Nevěsta z obrázku, Pohádka o houslích a viole, Cestující bez zavazadel, Křivda.
- Věnuje se dabingu, dabovala detektivku Lilly Rushovou v seriálu Odložené případy nebo postavu Kiry Nerys v seriálu Star Trek: Stanice Deep Space Nine.
- Je vdaná za herce Milana Kačmarčíka.

Překvapení 22 35

setkání s Apolenou Veldovou

Momentky z cest – zimní pěší túra na Madeiře...

...plavba na lodi přes řeku Seldu v Antverpách

...u oceánu v Portugalsku

jsme se snažili, aby naše rodina byla harmonická a syn nám mohl důvěřovat. Což se nám snad, podařilo. Takže vzpomínky na jeho dětství mám veskrze milé.

Jaká vzpomínka vás spolehlivě rozesměje?

Těch by asi bylo hodně. Ale já se snažím žít „tady a teď“, a proto se ráda směju v jeho přítomnosti, kdykoliv to jde.

Jaké máte se synem vztahy dneska? Jak se mu daří?

Synovi je dvaařicet a před pár dny se stal tatínkem nádherné dcerušky. Tudiž já jsem se stala novopečenou babičkou! Synova manželka je také skvělá, dalo by se říci, že jsou příkladnou rodinou, do které patří i jejich báječný pes! 😊 Naše vzájemné vztahy se utužují i tím, že syn se také vydal uměleckou cestou, vystudoval divadelní režii, takže se někdy potkáváme i na pracovním poli. A tam se, samozřejmě, naše role obrátí. Maminka musí poslouchat pana režiséra! **Moc gratulujeme, to je úžasná zpráva.**

Máte s mužem nějaké místo v zahraničí, kam se rádi vrátíte, co je pro vás krajinou snů?

Máme rádi jednu zemi u Atlantiku, kam míříme i letos, a tou je Portugalsko. Tentokrát se chceme seznámit s portugalskými Azorskými ostrovy. Nevím, zda nás k této zemi nasměrovala maďarská hra Portugálie, ve které jsme kdysi v ostravském Národním divadle moravskoslezském s manželem rádi hráli. Hlavní hrdina této hry utíká před svým životem a upíná se ke konci světa, který vidí na mořském břehu v Portugalsku. Byli jsme tedy zvědaví, zda je možné na tomto „konci světa“ opravdu vypustit všechny osobní smutky, jak o tom mluví postava ze hry. No a přišli jsme na to, že to možné je. Zdejší stálý vítr je odvané. Aspoň na čas.

Jak budete trávit léto? Jezdíte někde na chalupu?

Chalupu nemáme, a to hned z několika důvodů. Rádi poznáváme nové kraje a vůbec nejsme kutilové. Prázdniny ctíme jako

Jaké máte pracovní plány do konce roku? Kde vás mohou diváci vidět?

Vzhledem k tomu, že jsem zaměstnána jako herečka Divadla J. K. Tyla v Plzni a v posledních několika letech tam vedu činoherní soubor, veškeré mé plány se točí kolem dramaturgie, hracích plánů, jednání s režiséry, herci, tvůrci pilsenského divadla. A také kolem hledání nových talentů. Což znamená návštěvy divadel a uměleckých škol napříč republikou. Zároveň se věnuji i jiným uměleckým oborům, především práci v Českém rozhlasu. A také různým festivalům poezie, na kterých mám možnost se potkat s mnoha mladými lidmi, kteří se o tento obor zajímají. Někdy nevím, co dřív, myslím, že bych potřebovala, aby měl den alespoň třicet hodin.

Na jaké divadelní představení v pilsenském divadle byste nás nejraději pozvala?

Nejraději na všechna! 😊 Naše dramaturgie je pestrá, od osvědčených titulů, jako je Brouk v hlavě, až po ty náročnější, téma

Jaké máte první pocity a dojmy? Jaka je vnučka?

Samozřejmě je to nejhezčí miminko na světě!☺

Těšíte se, jak si budete s vnučkou uživat? Že si to dáte celé tak trochu znovu, jen ne v roli maminky, ale babičky?

Máme to s manželem v plánu. Ale nevím, jak se nám to povede. Oba jsme zaměstnani v divadlech, máme svou práci rádi a chceme se jí dále věnovat. Navíc nechceme příliš vstupovat do rodinného života mladých manželů. Myslím, že čas a vnučka nám všem ukážou, jak to nakonec bude.

Pojdme k volnému času. Jak relaxujete? Máte s mužem nějaké společné záliby?

Samozřejmě, to bychom spolu nemohli být už sedmatřicet let. Těch zálib je více, ale myslím, že vedle těch kulturních, jako jsou divadlo, kino a knihy, je to hlavně cestování a výlety. Teď se ovšem záliby mění, neboť je jasné, že tou hlavní prioritou bude vnučka.

období odpočinku. Aktivního odpočinku. Milujeme moře, v posledních letech spíš oceán. Takže se snažíme pravidelně strávit pár dní až týdnů u moře či oceánu, ovšem s možností pěších výletů, památek, přírody a dobrého jídla. Pak také rádi jezdíme na kole a venčíme synova psa.

la: Sárka Jansová Foto: Irena Štěrbová, archiv Divadla J. K. Tyla, archiv Divadla Viola, archiv Apoleny Veldové

tem i tormou, jako je například novinka na Malé scéně – Schimmelpfennigův Požár. Na repertoáru máme i žánr, který se v současnosti na jevištích divadel nevykazuje, a to je melodrama. Uvádíme klasický titul Radúz a Mahulena s hudbou Josefa Suka s živým doprovodem operního orchestru, s operními zpěváky a velkým obsazením činoherního souboru.

A které představení je vyložené vaší srdcovou záležitostí?

Ptáte-li se na srdcovku, jedna z nich je právě tento titul. Sama se žánru melodrama spolu s panem dirigentem Jiřím Petrdlíkem, šéfem plzeňské opery, věnuji více než patnáct let, a proto byla spolupráce činohry a opery v našem divadle jasnou volbou. A mám-li vybrat ještě další můj „srdeční“ titul, na který bych čtenáře pozvala, je to zcela jistě Richard III. Williama Shakespeara v moderním pojetí na Nové scéně. Ovšem pro mě je těžké vybírat, snažím se mít ráda všechna představení, vždyť je to moje práce i záliba. ■

« zpět na začátek